



# HIT ÉS CSELEKEDETEK EGY SZEKULÁRIS VILÁGBAN

**Keith B. McMullin püspök**  
második tanácsos az Elnöklő Püspökségben

EOSZ esti beszélgetés fiatal felnőttek számára • 2006. november 5.  
Brigham Young Egyetem

Drága fivéreim és nővéreim, milyen lenyűgöző látvány nyújtotok, ahogy az élet és az ország különböző területeiről összegyűltetek. Már a gondolata is felemelő, hogy a világ minden tájáról származtok. Most és az est műholdas sugárzásának időpontja között fiatal felnőttek összegyűlnek, hogy ehhez hasonló eseményeken vegyenek részt. Ez valóban csodálatos.

Egy csodálatos dolog történt a múlt havi általános konferencián. A világ nagyobb része tudomást sem vett róla, de azok számára, akik ismerik és szeretik az igazságot, olyan felejthetetlen élmény volt ez, mint tízezer mennydörgés.

Gondoljatok csak vissza a zárülésre! A Tabernákulum Kórustól felcsendült az ismerős ének:

*Prófétánkat köszönjük az Úrnak,  
Kit vezérünknek küldött az ég.  
A szent ígét is elküldte ő véle,  
Világosságot gyújtó fényt.<sup>1</sup>*

Hirtelen a Konferencia-központban összegyűlt férfiak és nők, fiúk és lányok mély tisztelettel felálltak, így fejezve ki az e himnuszban elhangzott áldások iránti hálaikat. Hálatelt elismeréssel álltunk az előtt, hogy Jézus Krisztus evangéliuma visszaállítatott, hogy Isten, az Atya és az Ő Szeretett Fia szóltak a mennyből, hogy Joseph Smith próféta volt, és hogy napjainkban Gordon B. Hinckley elnök az Úr prófétája a földön.

Lelkileg megindító esemény volt. Ez volt az az idő, amikor Isten királyságának polgárai, a Szentlélek hatására cselekedve *kiálltak a hitükért!*

Hinckley elnök aznap korábban gyengédséggel és hálaival beszélt idős koráról és az ezzel együtt járó egészségi állapotáról. Ő, aki mindig a hithűség példája volt, életét ismét az Úr céljaira ajánlotta fel. Ezt mondta:

„Az Úr megengedte, hogy éljek. Nem tudom, még meddig. De bármennyi ideig is maradok, továbbra is a tőlem telhető legjobb módon fogom ellátni a feladatomat...

Amikor... eljön az ideje, hogy felváltson az utódom, akkor az átmenet zökkenőmentesen fog zajlani, Annak

az akarata szerint, akie ez az egyház. Így hát hittel haladunk előre – és a hit az, amelyről ma reggel beszélni szeretnék.”<sup>2</sup>

Üzenete időszerű és inspirált volt. Lelki emlékeztetőként érkezett arra vonatkozóan, hogy miről is szól az élet valójában, és hogy Mennyei Atyánk gyermekei miként tudnak legyőzni minden akadályt. Egy olyan világban hangzott el, amely világiasságba, hitetlenségbe és bűnbe süllyedt.

## Elvilágiasodás

A világi tantárgyak oktatása nagyban hozzájárul világunk jobbá tételéhez. A legmagasabb szintű világi tanulás az erény, az erkölcsi felelősség, valamint a lelki igazság és a hit légkörében virágzik.

Manapság nagyban felmagasztalják a szekuláris, azaz világi társadalmakat. Az emberek és a nemzetek büszkék arra, hogy *világiak*, és „világi dolgokra [összpontosítanak], olyan dolgokra, amelyek nem tekintethők vallásosnak, lelkinak vagy szentnek”<sup>3</sup>.

A világ nagy része napjainkban úgy tekint az elvilágiasodásra, mint valamire, amire szükség van egy kiegyensúlyozott, igazságos és rendezett kormányzáshoz. Ennélfogva ellenzik a vallásos megnyilvánulásokat a nyilvános fórumokon, a polgárjogok a bíróságoktól és a törvényhozó hatalomtól függnek, a férfiak és a nők pedig szívesen várják a megoldásokat és a kárpótlást a peres eljárásoktól. Az elvilágiasodott társadalom végső soron eltekint az örök élet fogalmától, mindent a természetes világ összefüggésébe helyez, és ebből adódóan hajlamos a *hit nélküli cselekedetekre*.

Odafigyelésre és hatalmas erőfeszítésre van szükség ahhoz, hogy egy elvilágiasodott, vagyis szekuláris világban a hit asszonyai és férfai legyünk. Amikor elborít minket a világiasság, az emberi természet miatt „először megsajnáljuk, azután eltűnjük, majd befogadjuk”<sup>4</sup>. A világiasság így borítja el az embereket napjainkban.

Ez a szekuláris, vagyis természetes világ, amelyet nem tart vissza a Krisztusba, az emberiség Megváltójába

vetett hit, olyan férfiakat és nőket gyárt, akik „kevélyek, önteltek, túlságosan versengők, haladásellenesek, elviselhetetlenül függetlenek, akiket a vágyaik, kívánságaik és világi elismerés hajt... Általánosságban, a természetes ember egy megváltás nélküli teremtmény, egy lény, aki saját tüzének világozóságában jár... [lásd 2 Nefi 7:10–11]. Az ilyen ember az őt körülvevő dolgok természetéhez alkalmazkodik, egy bukott világból véve az ismereteit és a viselkedését...”<sup>5</sup> Tömören szólva: „[M]inden olyan ember, aki a természetes állapotában van..., Isten nélkül [van] a világban...” (Alma 41:11).

Mivel az elvilágiasodás általában figyelmen kívül hagyja az örökkévaló távlatokat, idővel hitetlenséghez vezet. A Münchener Egyetem teológusprofesszora, Wolfhart Pannenberg szavaival élve:

A szekularizmus, vagyis az elvilágiasodás általános légköre aláaknázza a keresztények bizalmát abban, amit ők igaznak hisznek...

Egy szekuláris környezetben a kereszténység elemi ismerete... is megrendül. Már rég nem a keresztény tanítás elutasításáról van szó; rengeteg embernek halvány fogalma sincs arról, hogy melyek ezek a tanítások... Minél szélesebb körben uralkodik el a kereszténység nem ismerése, annál nagyobb az előítélet a kereszténységgel szemben...

A nehézséget fokozza az igazság eszméjének kulturális viszonylagosítása... Sokan úgy vélik..., hogy a keresztény tanok pusztá vélemények, amelyeket kedvünk szerint vagy bizonyíthatónak vélünk vagy nem, illetve attól teszünk függővé, hogy megegyeznek-e a személyesnek vélt szükségleteinkkel...

Az alaposan elvilágiasodott társadalmi rend okozza a céltalanság érzését”<sup>6</sup>.

A Krisztusba vetett hitet az emberbe vetett hit váltotta fel. A nyilvános beszélgetésekben és a magángondolatokban, a honnan jöttünk és hová megyünk, amikor vége az életnek, és mi az itt és a most végső irányítója kérdéseket nemcsak, hogy nem teszik fel, de lényegtelennek is tartják. Ez a hitetlenség állapota kezd súlyos méreteket öltő csapássá változni.

Mennyei Atyánk tudta, hogy ez be fog következni. Az evangélium visszaállítása újra lánggra lobbantotta a Jézus Krisztusba mint Teremtőbe, Szabadítóba és Megváltóba vetett hitet. Újra elhozta az élet céljának helyes értelmezését. 1831-ben Mennyei Atyánk gyermekeihez így szóltak:

„Tehát én, az Úr, ismerve a csapásokat, melyek a föld lakóit érik, szólítottam ifj. Joseph Smith szolgálmat, és szóltam hozzá a mennyből, és parancsolatokat adtam neki;

Hogy a hit is gyarapodhasson a földön” (T&Sz 1:17, 21).

Mielőtt lefektették ennek a világnak az alapjait, mielőtt a bolygók helyet kaptak volna a világegyetemben, a férfiak és nők már éltek, mozogtak és megvolt a lényük (lásd Ap. csel. 17:28). Az a világi elképzelés, hogy az élet nem több mint biológia, megtagadja azt az alapvető igazságot, a minden élő lélek tudatalattijában ott rejlő ismeretét annak, hogy „kezdetben az ember is *Istennel volt*” (T&Sz 93:29; dőlt betűs kiemelés hozzáadva). Ez a tény megváltoztathatatlan és megcáfolhatatlan.

A paradicsomi Éden első szüleinkkel, Ádámmal és Évával, csak ezután következett azért, hogy az ember a halandó élet tapasztalatai és Krisztus megváltása által egy ép, teljesen kifejlett és tökéletes lényvé változhasson. A pátriárkák kora, Szabadítónk mennyei érkezése és az Ő páratlan engesztelése az idők delén, valamint az „idők... míglen újjá teremtetnek mindenek” (Ap., csel. 3:21), amely 1820-ban kezdődött el, megalapozta azt a munkát, amely következtében a férfiak, a nők, a fiúk és a lányok újra „az Úr Jézus Krisztusba vetett hit” (Hittételek 1:4) által kormányozhatják életüket és a környezetüket.

Kedves fiatal barátaim, ti a világ ezen eseményeinek torkolatánál álltok. „Ami a múlt, az az előszó, a jelen pedig még előttünk áll.”<sup>7</sup> Ami megtörténhet – aminek meg kell történnie – az az, hogy hiteteknek és a velejáró tetteiteknek szembe kell szállnia a hitetlenség árjával. Ez a ti szerepetek az életben. Ez a ti szent kötelességeitek.

### A hit teljesítménymérője

Mesterünk azt mondta: „Ha akkora hitetek volna, mint a mustármag... semmi sem volna lehetetlen néktek” (Máté 17:20). Hinckley elnök erre emlékeztet minket:

„Mindent összevetve, az egyház igazi vagyona híveinek hitében rejlik.”<sup>8</sup>

„E nagyszerű ügyön való munkálkodásunk során megnövekedett hitre van a legnagyobb szükségünk. Nélküle megrekedne a munka. Vele azonban senki sem állíthatja meg azt a fejlődésben.”<sup>9</sup>

Az ilyen hit több mint hozzáállás, több mint meggyőződés, több mint egy bizonyosság, amelyet valaki tud, vagy érez. A hit, a valódi hit, amelyről szeretett prófétánk beszélt, igazlelkűséget nemz ebben az életben és szabadulást az eljövendő életben. Az igaz és élő Istenre összpontosít és arra, akit Ő küldött, Jézus Krisztusra (lásd János 17). Az igazságon alapszik, megelőzi a tudás, és a cselekedetek tökéletesítik. Eredményképpen a halandók megértik, hogy miként kell viselkedniük Mennyei Atyánk gyermekeként, és úgy is tesznek. Ez a „hit az elsődleges vezérlő tantétel, amely [lehetővé teszi számunkra], hogy hatalmat, uralmat és felhatalmazást”<sup>10</sup> kapjunk a felett, hogy hogyan gondolkozunk, hogyan cselekszünk, és hogy milyen férfiak és nők vagyunk.

Jakab apostol megadta nekünk az ilyenfajta hit képzetét:

„Mi a haszna... ha valaki azt mondja, hogy hite van, cselekedetei pedig nincsenek? [...]

[M]ondhatja valaki: Megmutatom neked, hogy nekem van hitem cselekedetek nélkül; én azonban azt mondom: Mutasd meg nékem a te cselekedetek nélküli hitedet, én pedig megmutatom néked az én hitemet a cselekedeteimből...

[A] hit, ha cselekedetei nincsenek, megholt ő magában...

Látod, hogy a hit együtt munkálkodott az ő cselekedeteivel, és a cselekedetekből lett teljessé a hit?” (JSF, Jakab 2:14–15, 17, 21)

Sokat hallani manapság a *teljesítménymérő* szót. A teljesítménymérő „a hasonló dolgok megmérésével vagy megítélésével kapott kiválóság [vagy] elért teljesítmény mércéje”<sup>11</sup>.

Létezik négy teljesítménymérő, melyek segíthetnek nekünk tudni azt, hogy a Krisztusba vetett személyes hitünket „teljessé” tették-e cselekedeteink. Ezek a teljesítménymérők (1) a választásaink, (2) az elkötelezettségünk, (3) az engedelmség, melyet gyakorlunk és (4) az általunk nyújtott szolgálat. Hadd magyarázzam meg!

## A választásaink

*Először: a választás teljesítménymérője.* Az utolsó napi szentek „hisz[nek] abban, hogy tisztességesnek, igaznak, erkölcsösnek, jóakarátúnak, erényesnek kell lenn[ük]... Ha van bármi, ami erényes, szép, jónak

mondott vagy dicséretre méltó, akkor *törekszünk* azokra a dolgokra” (Hittételek 1:13; kiemelés hozzáadva).

Képzeljétek egy fiatal eldert, akit most Billnek fogunk nevezni. Ezt az Elemiben tanulta meg. Elhitte akkor, és most is hisz benne. Egy ideje azonban, Bill a pornográfia miatt gyötrődik. Rájött, hogy hatalmas a vonzereje és függőséget okoz. Miután néhányszor foglalkozott ezzel a mocskos dologgal, Bill megundorodott tőle, szégyellte magát és legbelül méltatlannak érezte magát.

Bill néhány héttel ezelőtt részt vett az általános konferencián. A papsági ülésen hallotta, amint Hinckley elnök így szólt:

„Nincs olyan férfi vagy fiú e hatalmas gyülekezetben ma este, aki ne javíthatna az életén. Ennek pedig meg kell történnie. Elvégre Isten papságát viseljük...

E papság mellé az a hatalmas kötelezettség társul, hogy érdemesnek kell rá lennünk. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy tisztátalan gondolataink legyenek. Nem nézhetünk pornográf anyagokat. Soha nem bántalmazhatunk senkit semmilyen módon. Fölé kell emelkednünk az ilyen dolgoknak. »Isten férfiai, keljete fel!«, hagyjátok e dolgokat magatok mögött, és az Úr lesz a vezetőtok és támaszotok.”<sup>12</sup>

Bill úgy döntött: „Ideje, hogy kiálljak a hitemért!”

Elment arra a titkos helyre, előkereste a szennyes képeket, a trágár filmeket és újságokat, majd megsemmisítette őket. Megtisztította könyvtárát a kemény, harsány zenétől és a szennyes szövegektől. Kitorölt a számítógépéből minden hivatkozást, amely pornográf oldalakat hoz be, feltelepített rá egy szűrőt, és a számítógépét egy kevésbé eldugott helyre tette, ezzel biztosítva be magát az ellen, hogy újra elkövesse bűnét.

Bill beismerte a vétkét Isten előtt. Buzgón imádkozott erőért, hogy bűnbánatot tudjon tartani, és hogy ki tudja zárni ezt a gonoszsgot az életéből. A püspökéhez és a szeretteihez fordult segítségért. Végül Bill érezte a csendes bizonyosságot: „Fiam, jó úton haladsz.” A hite – cselekedetei miatt – jóváhagyást és megerősítést nyert.

Még sok mindent kell tennie. Hátra van még a böjt, az imádkozás, a szentírás-tanulmányozás és a rengeteg könny. Egy jó püspök biztosítani fogja számára a nélkülözhetetlen segítséget. Szülei és a szerettei hit-hűsége és imái biztosítják számára a szükséges támogatást. Mindazonáltal a *teljesítménymérő szerint: Bill*

*kezdi gyakorolni a bűnbánatra vezető hitet – meghozta a helyes döntést!*

## Az elkötelezettségünk

*Második: az elkötelezettség teljesítménymérője.* Az utolsó napi szentek „hisz[nek] mindabban, amit Isten kinyilatkoztatott, mindabban, amit most nyilatkoztat ki, és hi[szik], hogy ezután is ki fog nyilatkoztatni sok nagyszerű és fontos dolgot Isten királyságát illetően.

Hiszünk Izráel szó szerinti összegyűjtésében és a Tíz Törzs helyreállításában; hogy Sion (az Új Jeruzsálem) az amerikai földrészen fog felépülni” (Hittételek 1:9–10), és hogy a férfiakat és nőket „Istennek kell elhívnia prófécia”, valamint isteni felhatalmazás által, hogy ezt véghez tudják vinni (Hittételek 1:5).

A valódi elkötelezettség isteni célokhoz kötődik, amelyek már e világ megalapítása előtt mozgásba jöttek. Igazlelkű ősök álltak a zászlaja alá, akik életüket adták azért, hogy elősegítsék Mennyei Atyánk céljainak megvalósulását. Azzal bíztak meg bennünket, hogy haladjunk tovább, hogy építsünk az ő kitartó munkájukra.

Most elmondok egy történetet, melyet néhányan talán már ismertek:

1856-ban Robert és Ann Parker, négy gyermekükkel együtt elhajóztak Angliából, hogy csatlakozzanak a utahi szentekhez. Egy próféta szólt, az ő feladatuk pedig az volt, hogy gyülekezzenek a Nagy Fensíkon, és segítsenek felépíteni Siont. A McArthur kézikocsis társaság tagjaiként családjuk minden tagja osztozott a munkában. Apa és Anya húzta a nehéz kocsi, Maxie (aki 12 éves volt) tolt, (a 10 éves) Martha pedig vigyázott a kicsi Arthurra (aki 6 éves volt). A még kisgyermek (1 éves) Ada tipegett, cipelték vagy a kocsin vitték.

Valahol Nebraska államban a kis Arthur leült pihenni és elaludt. Hirtelen vihar támadt. A társaság sietve le-táborozott. Csak ekkor vették észre, hogy Arthur nincs a többi gyerekekkel.

Napokon át hiába keresték. A társaságnak tovább kellett haladnia. Ekkor jött el Robert és Ann Parker számára annak az ideje, hogy a hitük szerint cselekedjenek. 1856. július 2-ai dátummal Archer Walters a következőket jegyezte fel a naplójába: „Parker testvér kislát... eltűnt, az apja pedig visszament, hogy megkeresse.”

Mikor Robert útnak indult, Ann egy nagy, vörös kendőt terített a vállára és így szólt: „Ha holtan találsz rá, ebbe a kendőbe csavarva temesd el. Ha élve találod,

akkor zászlóként jelezhetsz vele nekünk.” Az anya, a többi gyermekkel fogta a kézikocsit és küszködve tovább folytatták útjukat a társasággal.

Robert visszament a több mérföldnyi erdőségen, miközben gyámoltalan kislátat kereste, a nevét kiáltotta, és imádkozott érte. Végül egy kereskedelmi és postai állomáshoz érkezett, ahol megtudta, hogy a kislátat egy erdész és a felesége vette gondjai alá. A kis Arthur a viszontagság és a riadalom miatt megbetegedett, de Isten meghallgatta szerető szülei imáját.

Ann és a gyermekek az út során minden éjjel éberren figyeltek. A harmadik éjszaka, amint a lenyugvó nap sugarai megcsillantak a nagy vörös kendőn, ez a bátor édesanya egy sivár homokbuckára rogyott. Ann, teljesen kimerülve először aludt el a hat nap és hat éjszaka alatt.<sup>13</sup> Isten csakugyan jóságos és irgalmas volt; cselekedeteik megjutalmazták elkötelezettségüket és megszentelték hitüket, és örömteli szívvel azt énekelték: „Minden jó.”<sup>14</sup>

A kisgyermek Ada pedig, az én nagymamám, felnőtt nőként hozzáment nagyapámhoz, Brigham Young McMullinhoz. Most pedig itt a tanulság. Nem engedte, hogy a gyermekei elfelejtsék, hogy ő és a családja a Daniel D. McArthur kézikocsis társasággal szeltek át a síkságot. A vörös kendő története a mi történetünk lett – az ő hitük öröksége ugyanúgy a mienkké vált. Így hát mindannyian „haladjunk tovább”<sup>15</sup>, az óriási akadályok pedig úgy párolognak el, mint a harmat a hajnali napsugártól.

E korai szentekről *a teljesítménymérő azt jelzi: Cselekedeteik fémjelezték hitüket, az elkötelezettségük pedig norma lett utódaik számára, ami szerint élhetnek.*

## Az engedelmesség, melyet gyakorlunk

*Harmadszor, az engedelmesség teljesítménymérője.* Az utolsó napi szentek „[hiszik], hogy Krisztus Engesztelése által az egész emberiség megszabadulhat, ha engedelmeskednek az Evangélium törvényeinek és szertartásainak” (Hittételek 1:3; dőltbetűs kiemelés hozzáadva).

Most képzeljünk el egy fiatal házaspárt, akik a szekuláris világban élőket jelképezik. David és Michelle ismerték ezt a Hittételt, még jóval azelőtt, hogy megismerkedtek volna. Ennek ellenére olyan dolgokkal küszködnek, melyekkel e közvetítésen résztvevők közül sokan szembesülnek. Tudjátok, David és Michelle a húszas éveik vége felé járnak. Már egy ideje ismerik egymást, sokat „lógnak” együtt; és szerelmeseik.

Azonban mégis tanácstalanok a házasságot és a családalapítást illetően. Elhalasszák-e az esküvőt, amíg be nem fejezték a tanulmányaikat, amíg több pénzük nem lesz, amíg valóra nem válik néhány személyes törekvésük?

Eltűnődnek a válás növekvő arányain, a világszerte dúló háborúkon és felforduláson, és még a túlnépese-  
dés problémáján is. Az ő házasságuk vajon ki fog tar-  
tani? Egy ilyen világra hozzanak gyermekeket?

Ó David és Michelle, gyakoroljátok a hiteteket! Ne feledjétek: „[A] férfi és nő közötti házasságot Isten ren-  
delte el.”<sup>16</sup> „A mit... az Isten egybe szerkesztett, ember  
el ne válassza” (Máté 19:6; lásd még T&Sz 132:19–20).  
„Az Úrnak öröksége a fiak” (Zsoltárok 127:3). „[T]ele  
van a föld... van elég, még marad is” (T&Sz 104:17).

Cselekedjétek a szerint, amiről tudjátok, hogy igaz, és  
igaz cselekedeteitek tökéletesíteni fogják a hiteteket!  
Az életetek teljes és csodálatos lesz! Kövessétek szüleite-  
k jó példáját! Ők sem engedhették meg maguknak,  
hogy összeházasodjanak, de megtették. Őket is aggasz-  
tották a háborúk és a felfordulás, de ők gyakorolták a  
hitüket, és világra hoztak benneteket! A házasság és a  
család által támasztott követelmények nem akadályoz-  
ták a tanulmányaikat, hanem gazdagították azt. Ami  
pedig a személyes törekvéseiket illeti – teljes mérték-  
ben és boldogan foglalják el magukat az egymás és a  
ti – a testvéreitek és az unokák – jólétével kapcsolatos  
dolgokkal.

Az élet nem volt könnyű a szüleitek számára. Félre  
kellett tenniük és spórolniuk kellett, be kellett érniük  
azzal, amijük volt. Ők is szembe találták magukat  
olyan kérdésekkel és helyzetekkel, amelyeket nem  
tudtak megválaszolni, de tudták, hogy az ösvény,  
amelyet a Mindenható Isten rendelt el, arra utasította  
őket, hogy tovább menjenek. Ti pedig sokkal „gazda-  
gabbak” vagytok emiatt.

A történetekből, amelyeket újra és újra elmeséltek  
nektek, tudjátok, hogy számukra minden, ami mere-  
dek volt, „mindkét irányban” az volt. Ám cselekedete-  
itek megszentelték a hitüket.

Az biztos, hogy öregebbek lettek. Lépteik már nem  
olyan fürgék, már nem olyan élénkek, a megjelenésük  
pedig nem olyan, ami után kapkodna a reklámszakma.  
Isten és egymás iránti szeretetük azonban mély tiszte-  
letet és imádatot tükröz. Az életben kapott sebeik mi-  
att bölcsességre, türelemre és hálára tettek szert. Apró,  
ám annál fontosabb módokon ők lettek „a reménylett  
dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való

meggyőződés” (Zsidók 11:1) – olyan dolgoké, amelye-  
ket korábban nem láttak az életük során. Ők azonban  
engedelmeskedtek. A hitüket gyakorolva összepecsétel-  
ték őket a templomban, megáldattak gyermekekkel és  
most már ismerik a boldogság valódi forrását. *A teljesít-  
ménymérő szerint: Az engedelmesség előhívja a menny ál-  
dásait – ezt tette a szüleitek esetében, és így fog tenni a  
tiétekében is.*

### Az általunk nyújtott szolgálat

*Negyedik: a szolgálat teljesítménymérője.* Az utolsó napi  
szentek „hisz[nek] Istenben, az Örökkévaló Atyában,  
és az Ő Fiában, Jézus Krisztusban, valamint a Szent-  
lélekben...”

[Hisszük]..., hogy Krisztus személyesen uralkodik majd  
a földön; és hogy a föld megújul és elnyeri paradicsomi  
dicsőségét” (Hittételek 1:1, 10).

Többet tudunk az Istenségről, mint amit az emberiség  
összes elméje valaha is fel tudott fogni – és amit tu-  
dunk, igaz. Továbbá ismerjük az Istenségnek ezzel a  
földdel és annak összes teremtményeivel kapcsolatos  
szándékát. Amiatt, amit tudunk, és mivel az Úr a mi  
vállunkra helyezte azt a szent kötelességet, hogy se-  
gítsünk elvégezni ezt a munkát, nem szabad könnye-  
dén vennünk tagságunkat az egyházban!

Néhányan hajlamosak kevésbé elkötelezettek lenni,  
mert félnek, hogy túl vallásosnak tűnnek majd. „Az  
egyházat intézménynek, nem pedig királyságnak”<sup>17</sup>  
tekintik. „Ő nemesi születési joggal rendelkező fiata-  
lok”<sup>18</sup>, tegyétek az egyház munkáját és Isten királysá-  
gát az életetek középpontjává! Amikor elhívnak  
titeket, hogy szolgáljatok, mondjátok „igen”, és te-  
gyetek mindent, ami tőletek telik! Hallgassátok meg  
ezt az Úrtól jövő megbízást: „Ne e világ dolgaira tö-  
rekedjétek tehát, hanem először Isten királyságának  
a felépítésére törekedjétek, és az ő igazlelkűségének a  
megalapozására, és mindezen dolgok is megadatnak  
nektek” (JSF, Máté 6:38).

Csupán négy nap múlva, november 9-én lesz 150 éve  
annak, hogy a szerencsétlen sorsú Willie kézikocsis  
társaság pionírjai átküzdötték magukat a Sóstó völ-  
gyébe. Rengeteg szenvedésen és haláleseten vergődtek  
át magukat. A viharok és legyengült állapotuk sokak  
életét követelte – a mentőcsapatok azonban több  
embert mentettek meg.

Levi Savage azok között volt, akik aznap érkeztek. A  
történelem feljegyzi hithű és kitartó munkáját, hogy  
megmentette a szenteket és biztonságban elvezette

őket a völgybe. Nemes szolgálata azonban nem Wyoming hóval borított síkságán kezdődött. Ez nem volt más, mint egy elkötelezett szolgálattal töltött élet másik – talán a legnagyobb – fejezete.

Levi 1846 júniusában keresztkedett, 26 évesen. A próféta nyugatra való költözésről szóló felhívásával kapcsolatban a következőket jegyezte le: „amennyire csak tudtunk, mi is előkészültünk a számunkra idegen és teljesen ismeretlen országba való hosszas utazásra... Búcsút vettünk az idősebbektől, akik otthon maradtak... és nyugat felé vettük az irányt, nem is tudván, hogy hová érkezünk majd, csak úgy terveztük, hogy valahol a Sziklás-hegység nyugati vadonjában telepszünk majd le.”<sup>19</sup>

A próféta újabb kérésére, 1846. július 16-án, más hősi férfiakkal együtt, beállt a Mormon hadtestbe, és az Iowa állambeli Council Bluffs-ból a kaliforniai San Diegóba, majd Los Angelesbe mintegy 2000 mérföldet menetelt. Itt felmentették őket a kormány szolgálata alól. Bár nem tudtak semmit otthonuk és családjaik hollétéről, megkezdték a Nagy Sóstó-völgybe tartó vándorlásukat. Levi Savage további 1300 mérföldet utazott a zord és barátságtalan terepen, végül azonban megérkezett a Sóstó-völgybe.

Levi itt pionírként letelepedett, megküzdött a tücsök-invázióval, megházasodott, lett egy fia, majd néhány hónappal a gyermek születése után eltemette a feleségét. Tíz hónappal a felesége halála után az 1852. októberi konferencián, néhány másik fivérével együtt elhívta őt a próféta, hogy megnyissanak egy missziót az evangélium hirdetésére Sziámban (a jelenlegi Thaiföldön).

Ezúttal csapatban és kocsikkal utaztak Dél-Kaliforniába és a Csendes-óceánhoz. Idővel San Franciscóból Kalkuttába hajóztak sziámi missziójukba vezető útjuk során. Levi 1853. január 29-i naplóbejegyzése bepillantást nyújt e korai misszionáriusok szívébe. Ezt írta:

„Csodaszép hajónk, amelyet a gyenge szellő hajtott, útra kelt, hogy a háborgó mélységen át elvigyen bennünket rendeltetésünk helyére; magunk mögött hagyva hön szeretett hazánkat... Mindenki talált magának egy nyugodt sarkot, ahol visszaemlékezhetett otthona kényelmére, valamint szeretett felesége, gyermekei vagy a barátok iránti érzéseire... Most azonban elhívták őket, hogy a föld távoli részében éljenek, és mindezt miért? Azért, hogy aranyat és ezüstöt halmozzon fel, vagy hogy megszerezze magának e világ érdemeit, pompáját és fényűzését? *Nem, bizonyosan*

*nem azért! Hanem hogy engedelmeskedjenek az Úr azon parancsolatainak, hogy vigyék el az igazság... és a szabadság üzenetét a szellemi sötétségben élő és bálványimádó nemzeteknek. Nemsokára mindenki visszatért a függőágyába pihenni vagy aludni. Azonban akár ébren volt, akár aludt, elméje továbbra is a múlt valóságán, és a jövő kilátásain tűnődött.”<sup>20</sup>*

Missziója után Levi hazaútja a Massachusetts állambeli Bostonon át vezetett, elment szülővárosába, az ohioi Greenfieldbe, és megérkezésekor ezt írta le: „Körbeutaztam a földgolyót!”<sup>21</sup> Az Iowa állambeli Iowa Cityben csatlakozott a Willie kézikocsis társasághoz, amely egy örökkévaló jelentőséggel bíró történeté vált a maga, a családja és az egész egyház számára. Ebben az elbeszélésben az ő cselekedetei feltették a koronát az áldozattal és szolgálattal teli életre. E pionírokról *a teljesítménymérő ezt jelzi: Hitük és cselekedeteik jelzőfény volt egy hitetlen világban, szolgálatuk pedig egy követendő példa mindannyiunk számára.*

Mindannyiunkat meghatnak Frederick W. Faber lelkes szavai:

*Atyáink hite még mindig él  
Tömlöc, tűz s kard ellenére;  
Ó, szívünk mily hevesen ver  
Ha csak felcsendül a dicső ige.*

*Atyáink hite, tovább küzdünk,  
Hogy minden nemzet elfogadjon,  
S az igazság, mely Istentől jön,  
Minden embert megszabadítson.*

*Atyáink hite, a vészen át  
Jöjjön barát vagy ellenség,  
Szavaink és hithű életünk  
Téged hirdessen sokáig még!*

*Atyáink hite, ó szent hit,  
Hűek leszünk mindhalálig!”<sup>22</sup>*

Tanúságomat teszem, kedves fivéreim és nővéreim, hogy Isten a mennyekben van, az Ő neve Elohim, és Ő ismeri valamennyi gyermekét, függetlenül attól, hogy honnan származnak és hol laknak. Jézus, Izrael Szentje az Ő Szeretett Fia, az egész emberiség Megváltója. Joseph Smitht, egy fiatal fiút, Isten és az Ő Szent Fia hangja hívott el prófétának, és ennek az elhívásnak köszönhetően az igaz egyház és Isten királysága visszaállított a földre. Mennyire áldottak vagyunk, hogy tudhatjuk ezeket a dolgokat, és ti, drága fivéreim és nővéreim, a történelem torkolatában álltok. A dicsőség királyságából jöttetek! Egyedülálló kiváltság számotokra,

hogy hűek maradjatok a hithez, hogy jó cselekedetekkel folytassátok utatokat. Tegyétek, amit a próféták mondanak! Elmúlt nemzedékek várják el tőletek, a jelen nemzedékei megáldatnak általa, a jövő nemzedékei függnek tőle, a Szentlélek pedig minden lépésedet irányítja majd az út során.

Jézus Krisztus nevében, ámen.

## JEGYZETEK

1. „Prófétánkat köszönjük az Úrnak”, *Egyházi énekek*, 47. o.
2. Conference Report, 2006. szept.–okt., 87. o.; vagy *Ensign*, 2006. nov., 82. o.; dőlt betűs kiemelés hozzáadva.
3. *Random House Webster’s Unabridged Dictionary*, 2. kiad. (2001), “secular” címszó, 1731. o.
4. Alexander Pope: *An Essay on Man*, 2. levél, 220. sor.
5. *Book of Mormon Reference Companion*, szerk. Dennis L. Largey, (2003), 582. o.
6. “How to Think about Secularism”, *First Things*, 1996. jún.–júl., 27, 30, [www.firstthings.com/ftissues/ft9606/articles/pannenberg.html](http://www.firstthings.com/ftissues/ft9606/articles/pannenberg.html).
7. Boyd K. Packer, általános felhatalmazottak képzése, 2006. okt.; lásd William Shakespeare, *Vihar*, kiad. W. J. Craig, Oxford Shakespeare (1924), 2. felvonás, 1. szín, 261. sor.
8. Conference Report, 1991. ápr., 74. o.; vagy *Ensign*, 1991. máj., 54. o.
9. Conference Report, 2006. szept.–okt., 90. o.; vagy *Ensign*, 2006. nov., 85. o.
10. Joseph Smith, szerk., *Lectures on Faith* (1985), 8. o.
11. *Random House Webster’s Unabridged Dictionary*, “benchmark” címszó, 193. o.
12. Conference Report, 2006. szept.–okt., 66. o.; vagy *Ensign*, 2006. nov., 60. o.
13. Lásd Boyd K. Packer, *Memorable Stories and Parables by Boyd K. Packer* (1997), 4–6. o.
14. „Fel, szentek, fel”, *Egyházi énekek*, 4. o.
15. „Carry On”, *Hymns*, 255. sz.
16. „A család: Kiáltvány a világhoz”, *Liahóna*, 1998. okt., 24. o.
17. Neal A. Maxwell, Conference Report, 1992. okt., 89. o.; vagy *Ensign*, 1992. nov., 66. o.
18. „Carry On”, *Hymns*, 255. sz.
19. *Levi Savage Jr. Journal* (ifj. Levi Savage naplója), szerk. Lynn M. Hilton (1966), XII.
20. *Levi Savage Jr. Journal*, 5. o.; kiemelés hozzáadva.
21. *Levi Savage Jr. Journal*, 59. o.
22. “Faith of Our Fathers”, *Hymns*, 84. sz.